

Tikroji Bažnyčia

Tikroji Bažnyčia

“Tu esi Petras; ir ant šitos uolos aš pastatysiu savo bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės.” — Mato 16:18.

PASAULYJE yra daug įvairiais vardais vadinamų bažnyčių, kurios visos laikosi skirtingų nuomonių ir įsitikinimų apie Jėzaus ir jo apaštalų mokslą. Pagalvojus apie jų skirtingas pažvalgas, mes manome nebus pro šalį paklausti, kas tikrybėje yra bažnyčia ir koks yra ją liečiantis Dievo tikslas? Ar yra koks nors būdas sužinoti, kuri yra tikroji bažnyčia, arba ar visos vardiškos bažnyčios sudaro tikrąją bažnyčią?

Žodis bažnyčia nepasirodo Senajame Testamente, ir pirma vieta Naujame Testamente, kurioje kalbama apie bažnyčią, yra Jėzaus žodžiai į Petrą, kad “pragaro vartai” nenugalės jos. Čia žodis bažnyčia yra išverstas iš graikų žodžio **ekklesia**, reiškiančio pašauktieji arba išrinktieji. Jėzus pasakė į savo mokytojus: “Aš jus išrinkau iš pasaulio.” (Jono 15:19) Taigi, bažnyčia yra kuopa tokių žmonių, kurie, atsiliepdami į Kristaus pakvietimą, atsiskyrė nuo pasaulio.

Bažnyčia nėra namas, nežiūrint to, kad susirinkimo vieta vadinama bažnyčios vardu. Jei žmonės vartotų žodžius “susirinkimo vieta,”

kurioje bažnyčios nariai susirenka, tai būtų mažiau nesusipratimų, kurie dabar slepia nuo didžiumos tikrąją žodžio "bažnyčia" prasmę.

Būdamas ant žemės Jezus tik tris kartus te-vartojo žodį bažnyčia: vieną syk kalbėdamas į Petrą ir du syk kitame atsitikime pamokindamas savo mokytinius kaip reikia pasielgti su nesusipratimais, kurie gali kartais atsirasti jų tarpe. (Mato 18:17). Po to tasai žodis pasirodo Ap. Darbuose 2:41, kur parašyta kaip tris tūkstančiai sielų priėmė Kristų išgirdę Petro pamokslą Sekminių Dieną. Toliau yra pasakyta, kad "Viešpats kasdien daugino jų būrį tais, kurie turėjo būti išgelbėti." — Ap. Darb. 2:47.

Bus naudinga giliau išsižiūrėti į šį žymų atsitikimą. Sekminių dieną trys tūkstančiai prisidėjo prie "bažnyčios" ir po to kiekvieną dieną atsirasdavo daugiau tikinčiųjų, bet nėra nieko pasakyta apie kokį nors formalų jų priėmimą. Visi šitie tikintieji buvo iš žydų. Išgirdę įtikinančius apaštalo pamokslus ir sužinoję kad Jezus, kur jų vadai buvo prikaltę ant kryžiaus, buvo patsai Mesijas, jie įtikėjo į jį ir buvo pakrikštyti nuodėmių atleidimui.

Labai aišku! Vėliau, kuomet mokytinių skaičius padidėjo ir jie susirinkdavo pasimokinti, tokie jų susirinkimai buvo vadinami "bažnyčiomis." Ap. Darb. 11:22 mes skaitome apie "Jeruzalės bažnyčią." Rom. 16:5 Povilas pasvei-

kina "bažnyčią jūdvių namuose." Čia kalbama apie Priscilo ir Akvilos namus.

Šitie tekstai paduoda mintis, kad krikščionybės pradžioje kiekvienas tikinčiųjų būrelis, neatsižvelgiant į jo didumą arba vietą, buvo vadinamas "bažnyčia." Ir iš tikrųjų tai buvo bažnyčia dėlto kad kiekvienas toks tikinčiųjų susirinkimas susidarė iš tų, kurie evangelijos žodžiu buvo pašaukti atsiskirti nuo pasaulio ir vaikščioti Jėzaus pėdomis.

Šitie susirinkimai neturėjo jokių dabar vartojamų pavadinimų, bet buvo praminti savo vietų vardais, tokiais kaip, Jeruzalėje esančioji bažnyčia, Pilypų bažnyčia, Romoje esančioji bažnyčia, o kartais susirinkimai buvo laikomi vieno ar kito tikinčiojo namuose.

Apraiškimo 2 ir 3 skyriuose yra suminėtos septynios bažnyčios, kurios visos pramintos savo vietų vardais. Kiekvienai iš jų buvo siųsti specialūs pranešimai. Tikima, kad šitos 7 bažnyčios abelnai perstato visus Evangelijos amžiaus tikinčiuosius. Čia jau turime kitą platesnį žodžio bažnyčios reikšmę, apimančią visus kiekvienoje vietoje "pašauktuosius" iš pasaulio, kurie tarnauja Viešpačiui ir jo reikalams.

Jėzus, kalbėdamas į Petrą ir sakydamas kad "pragaro vartai" negalės nugalėti bažnyčios, turėjo mintyse šitą platesnę šito žodžio prasmę. Panašias mintis turėjo apaštalas Povilas, kuomet Efez. 1:22, 23 jis pasakė, kad Kristus yra

“Galva visos bažnyčios, kuri yra jo kūnas.” Tokias pat mintis turėjo Povilas kuomet parašė, kad “gyvojo Dievo bažnyčia (yra) tiesos šulas ir tvirtumas.” — 1 Tim. 3:15.

1 Kor. 12:12, 13 Povilas aiškiai sako, kad bažnyčia yra Kristaus “kūnas.” Jo pasakyta: “Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug sąnarių, visi gi kūno sąnariai, nors jų yra daug, tačiau yra vienas kūnas, taip ir Kristus. Nes mes visi esame pakrikštyti vienoje dvasioje, kad būtumėm vienas kūnas, ar žydai, ar pagony, ar vergai, ar laisvieji; taip pat visi esame pagirdyti viena dvasia.”

Kaip Galima Prisirašyti

Ar galima kaip nors prisirašyti prie tos bažnyčios, kurią įsteigė Jezus ir apaštalai? Ap. Darbai 2:47 skaitome, kad “Viešpats kasdien daugino jų būrį, kurie turėjo būti išgelbėti.” Tai parodo, kad pasidarymas bažnyčios nariu priklauso nuo Viešpaties. Mes tikime kad su tuo sutiks visi krikščionys. O koku gi būdu Viešpats įveda į bažnyčią jos narius, ir kokias žymes žmogus turi turėti norėdamas kad Viešpats pripažintų jį savo bažnyčios nariumi?

Šventraštis parodo koku keliu mes galime ateiti į gyvojo Dievo bažnyčią; pirmiausia mes turime pripažinti kad esame nariais nuodėmingos ir mirstančios padermės ir todėl savo teisingumu negalime pasirodyti Viešpaties aki-

vaizdoje. (Mork. 2:17; Ap. Darb. 26:20). Po to seka priėmimas Jėzaus Kristaus kaip asmeniško mūsų Atpirkėjo ir Išganytojo, pripažinimas kad tik per jį išlieto kraujo nuopelnus mes tegalime būti Dievui patinkami.“ — Ap. Darb. 13:38, 39; 16:31; Rom. 3:22; 5:1.

Po to, remiantis mūsų pasitikėjimu išlietuojo mūsų Atpirkėjo kraujo nuopelnais mes esame pakviesti pilnai atsiduoti arba pasišvęsti daryti Dievo valią. Ir, supraskime, kad mes pasišvenčiame Dievui, ne žmogui, nė kokiai nors žmonių organizacijai. — Rom. 12:1, 2.

Šventasis Raštas aiškiai parodo ką tasai pasišventimas reiškia mūsų gyvenimuose. Jėzus pasakė: “Jei kas nori eiti paskui mane (būti mano mokytiniu), tegul pats savęs išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane.” (Mato 16:24). Išsižadėti savęs nereiškia atsisakyti trumpam laikui arba ir ant visados nuo kaikurių niekingų smagumų ar kūno patenkinimų. Tasai žodis reiškia tikrai tą, kas juo paaskyta, išsigynimą arba išsižadėjimą savęs. Čia yra varotasis tas pat žodis, kuris buvo ištartas kalbant apie Petro išsigynimą Kristaus, tada kai Petras pasakė kad jis visai nepažino Jėzaus. Panašiai ir išsižadant savęs mes išsižadame savo norų ar savo valios. Užuot savo valios mes priimame Dievo valią kaip ją paskelbė Kristus ir Dievo Žodis.

O koki gi yra dieviškoji valia link tų, kurie

atsiliepdami į Jėzaus pakvietimą, išsižada savęs? Jo pakvietimas yra išreikštas šitokiais žodžiais: "Tegul ima savo kryžių ir teseka mane." Jezus naudojo kryžiaus nešimo simbolį išreikškimui pasidavimo numirti. Kuomet Jezus davė šitą pakvietimą jis pats guldė savo gyvybę pasiaukojime. Jo auka buvo pabaigta Kalvarijoje, kuomet jis sušuko "Atlikta." — Jono 19:30.

Kurie priima Jėzaus pakvietimą imti savo kryžių ir sekti jį, tie taip pat guldo savo gyvybes aukodami save ir tarnaudami jam. Ne visi iš jų būna prikalta tiesiog ant kryžiaus; bet amžiaus pradžioje kaikurie buvo. Daugelis gi buvo nukankyti kitokiais būdais. Kiekvienas Viešpaties pasekėjas turi turėti norą tarnauti ir kentėti neatsižvelgiant į pasekmes.

Šitas vaikščiojimas Jėzaus pėdomis yra Povilo pavadintas įdiegimu arba pasodinimu į jo mirties panašumą. (Rom. 6:5). Pirma negu mes atėjome pas Kristų mes buvome "numirę" prasikaltimuose ir nuodėmėse. Tačiau paklusnumu ir tikėjimu į jo išlieto kraujo nuopelnus mes esame paliuosuoti nuo adomiškojo pasmerkinimo. Todėl mes nebemirštame kaip nusidėjėliai, bet kaip pasiaukotojai su Jezumi. Povilas pareiškė tokią mintį sakydamas: "Taigi, aš maldauju jus, broliai, dėl Dievo gailestingumo, pristatykite savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui tinkamą auką, savo protingą tarnavimą." — Rom. 12:1.

Pakrikštyti Kristuje

Romiečiams 6:3 Povilas parašė: "Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie esame pakrikštyti į Kristų, esame pakrikštyti į jo mirtį. Nes krikštu, kuriuo dalyvaujame mirtyje, mes esame draug su juo palaidoti, kad kaip Kristus kėlėsi iš numirusiųjų per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm nauju gyvenimu." Čia paminėtasai krikštas nėra vandenyje, bet Kristuje ir jo mirtyje.

Žodis krikštas Naujajame Testamente yra išverstas iš graikų žodžio reiškiančio palaidoti arba panardyti. Mūsų krikštas į Kristų yra palaidojimas mūsų valios į jo valią. Yra tai mirties krikštas, nes Dievo valia yra toki, kad mes numirtumėm su Kristumi

Apreiškimo 20:4 šita mintis yra simboliškai išreikšta žodžiu "nukirsti." Čia mes skaitome apie tuos, kuriems buvo nukirstos galvos "dėl Jėzaus liūdiimo ir dėl Dievo Žodžio." Čia nekalbama apie literinį galvos nukirtimą, bet išsižadėjimą savo valios, kuri prilyginta prie galvos ir priėmimą Kristaus už mūsų Galvą.

Povilas kalba toliau apie tą patį dalyką, sakydamas: "Mes visi esame pakrikštyti vienoje dvasioje į vieną kūną." (1 Kor. 12:13). Šventosios dvasios įtaka per tiesos žodį mes esame pritraukti prie Viešpaties, ir jo meilė priverčia mus pilnai pasišvęsti jam. Kadangi šitas pasi-

šventimas reiškia išsižadėjimą savo valios ir priėmimą Dievo valios Kristuje, šitokiu tat būdu jis pasidaro mūsų Galva, o mes pasidarome nariais bažnyčios, kuri yra jo kūnas.

Taip mes matome kaip Dievas, savo dvasios veikimu, surenka pas save Kristaus bažnyčios narius. Mūsų dalis yra tik pasiduoti šventosios dvasios įtakai ir daryti tai, ko Dievo Žodis reikalauja; t. y. daryti atgailą, priimti Kristų ir pilnai pašvęsti save daryti Dievo valią.

Ar po padarymo šitų žygių mes galime žinoti, kad Viešpats priėmė mus ir tikrai pripažino mus būsimais bažnyčios nariais, Kristaus kūnu? Mes tikime kad taip yra.

Povilas pasakė aukščiau pristatytame tekste, kad "būdami krikštu pakrikštyti į jo mirtį; kad kaip Kristus kėlėsi iš numirusiųjų per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm nauju gyvenimu." (Rom. 6:4) Ar mes linksmi gyvename "nauju gyvenimu"?

Povilas parašė: "Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas sutvėrimas; kas buvo sena, praėjo; štai visa pasidarė nauja." (2 Kor. 5:17) Ar kas "buvo sena" ir priklausė "praėjusiam mūsų gyvenimo laikui" iš tikrųjų "praėjo," taip, kad mes jau nebeesame traukiami prie tų dalykų? Ar mes džiaugiamės "naujais" Viešpaties dalykais — savo nauju tarnavimu Dievui, mūsų nauja viltimi, troškimais ir siekimais?

Po padarymo pilno pasišventimo Viešpačiui,

mūsu pirmieji draugai ir artimai gali kļaidināji manyti apie mus ir kartais net persekioti. Jie jau neberas mūmīse jīems patīnkamos draugystēs, dēlto kad jīe negali sutīkti su mūsu naujuoju gyvenīmu. Ne dēlto kad jū nebemylime arba nesīstengīame daryti dēl jū kā galīme, bet vīen dēlto, kad pasaulīo kelīai yra vīsaī skīrtīngī nuo anū, kurīais eīna Dīevuī pasīšventusīeī žmonēs. Ar mes turīme tokiū prītyrīmū?

Povīlas īr vėl parašē: "Ko akīs neregējo, nei ausīs negīrdējo, nei jī žmogaus šīrdī neīējo, Dīevas prīrengē tīems, kurie jī mylī." Paskuī jīs dar prīdurīa: "Mums gī tādī Dīevas apreiškē per savo dvasīā. Nes dvasīa vīsa tyrīnēja, net Dīevo gīlybes." — 1 Kor. 2:9, 10.

Ar Vīēšpats veda mus dīena īš dīenos jī gīlesnī jīvertīnīmā stebētīnū jō Žodžio tīesū? Ar mes suprantāme vīs aīškīau "gīlesnīuosīus" jō Žodžio dalykus, līečīančīus mūsu pašaukīmā Kīrstuīe Jezuīe īr ar mes stengīamēs labīau īr labīau pažīntī jō valīā? Jēī tādī, tadī mes turīme dar kītā jīrodymā, kad mes buvome jō prīīmtī īr kad jīs veda mus tīesīngūmo takāīs.

Pats Jēzus užitkrīna mus kad mes galīme pasīrodytī Vīēšpatīes akīvaīzdon. Pīrmīausīa jīs apskelbīa mums, kad nē vīenas negālī atēītī pas jī, jēī Dīevas Tēvas jō nepatrāuks. (Jono 6:44) Paskuī jīs sako mums, kad tīe, kurie atēīna pas jī, nīekad nebūs "īštūmtī laukan." (Jo-

no 6:37) Kokių gi kitų užtikrinimų mes begalime reikalauti?

Taip, mūsų besidžiaugimas iš dvasišku mūsų naujo gyvenimo dalyku; mūsų paliovimas domėtis pirmesniais kūniškais ir pasauliniais dalykais; nors dalinas supratimas, o gal ir nuo pasaulio ateinantis persekiojimas, arba didėjęs įvertinimas dvasišku dalyku, ypačiai tų, kurie liečia mūsų dangiškąjį pašaukimą — visa tai parodo, kad mūsų pasišventimas buvo Viešpaties priimtas, ir kad iš tikrųjų buvome "pakrikštyti" į jo bažnyčią, kuri yra Kristaus kūnas.

Vandens Krikštas

Natūraliai mūsų mintyse kyla klausimas apie krikštą vandenyje, nes ir pats Jėzus buvo pakrikštytas arba palaidotas vandenyje. Mes gi turime vaikščioti jo pėdomis. Tai kokių gi tikslu daroma vandens krikštas? Jonas krikštyjo nuodėmių atleidimui ir negalėjo suprasti kodėl Jėzus reikalavo jo krikšto, nes žinojo kad Jėzus nebuvo nusidėjęs, bet buvo šventas ir Teisingasis.

Jono krikštas buvo pritaikomas tik žydų tautai ir reiškė jų sugrįžimą į Viešpaties sandorą, kurią einant Dievas turėjo santykių su visa Izraelio tauta. Toji sandora buvo padaryta Sinajaus kalne. Jono krikštas buvo reikalingas net ir tiems žydams, kurie buvo priėmę Kristų, nes tuo jie buvo atvesti nuo Mozės į Kristų.

Tačiau Jėzus nebuvo krikštijamas nuodėmių atleidimui. Prašydamas Jono pakrikštyti jį, jis pasakė: "Leisk dabar, nes taip mums pridera įvykdyti visą teisybę." (Mato 3:15) Sekdami Jėzaus pavyzdį ir mes turime priimti vandens krikštą. Jam tai buvo simbolis jo sandoros numirti ir vilties prisikelti iš numirusių.

Ir kaip gražiai panardymas vandenyje atvaizdina šias dvi mintis! Kuomet žmogus yra nuskandintas į vandenį jis turi atsiduoti į rankas to, kurs jį krikštyja; ir jeigu jis nebūtų prikeltas iš vandens, jis juk pasiliktų palaidotas lyg mirtyje. Panašiai ir mes, pasišvęsdami atiduodame save numirti su Kristumi, nes mes tikime Dievo pažadams prikelti mus iš numirusių lygiai kaip ir Kristus buvo prikeltas, kad būtumėm suvienyti su juo didžiame ateities darbe jo karalystėje.

Taigi, pasirodo kad vandens krikštas yra puikus simbolis tikrojo kirkšto į Kristų. Ar jis būtinai reikalingas? Nereiškia kad tai yra išgananti apeiga. Bet reikia suprasti kad tie, kurie priderančiai daro vandens krikštą, yra išsižadėję savo valios ir apsiėmę daryti Viešpaties valią. Tokie supranta kad ir krikštas yra Viešpaties valios dalis ir todėl su džiaugsmu krikštyjasi. Jei kas kitaip manytų, tai pasirodytų, kad jis neturi karštos meilės link Dievo valios.

Bažnyčios Organizacija

Šventasis Raštas neparodo kad įvairiose vietose buvusios "pašauktųjų" grupės krikščionybės pradžioje, turėjo kokį nors atsižymėjusį organizuotą pasitvarkymą, ir Biblijoje nėra parašyta kad Dievas to reikalauja abelnai iš visos bažnyčios. Bet mokytiniai tuose laikuose jau turėjo savo tarpe kokį nors pasitvarkymą. Jų susirinkimai nebuvo be tvarkos, ir įvairios tarnavimo progos buvo suteiktos kiekvienam su lig jo gabumais.

Ankstyboje bažnyčioje Jezus buvo abelnai pripažintas už Galvą. Taip buvo daroma prisi-laikant Jezaus įsakymo, kurį jis davė savo mokytiniais, sakydamas: "vienas jūsų Mokytojas, Kristus, o visi jūs broliai." (Mato 23:8-10) Povilas ir parašė: "Kristus yra bažnyčios Galva; jis to savo kūno Išganytojas." (Efez. 5:23) 1 Korintiečiams 11:3 jis panašiai kalba, sakydamas: "kiekvieno vyro Galva yra Kristus . . . o Kristaus Galva Dievas."

Jezus nėra vien savo bažnyčios Galva, jis taip pat yra jos pamatas. "Nes nė vienas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kurs padėtas, kurs yra Jezus Kristus." (1 Kor. 3:11) Efeziečiams 2:19, 20 kalbama apie bažnyčią kaip apie "tikėjimo šeimą," kuri "pastatyta ant apaštalų ir pranašų pamato, pačiam Jezui Kristui esant vyriausiuoju kertiniu akmenimi."

Apaštalas Petras parašė: "Todėl yra parašyta Rašte: Štai aš dedu Zione rinktinį, brangų kertinį akmenį; kas į jį tikės, nebus sugėdintas." (1 Pet. 2:6) Petro pareiškimas, kad Jėzus yra "vyriausias kertinis akmuo Zione, bažnyčioje, yra svarbus dėlto, kad Jėzaus žodžiai: "Tu Petras, ir ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią," yra klaidingai suprantami. — Mato 16:18

Manoma kad čia pasakyta, kad Petras buvo ta uola, ant kurios Kristaus bažnyčia turėjo būti pastatyta.

Bet patyrę kad šitame pareiškime Jėzus var-tojo kitą graikų žodį, mes greit pamatome šitos nuomonės klaidingumą. Pasakyme "Tu esi Petras," žodis Petras yra išverstas iš graikų žodžio **petros**, reiškiančio "uolos gabalas." Sakydamas gi: "Ant šitos uolos aš pastatysiu savo bažnyčią," Jėzus var-tojo kitą žodį **petra**, reiškiantį "didelė uola" arba uolos kalnas.

Petras buvo ką tik pasakes į Jėzų: "Tu esi Kristus gyvojo Dievo Sūnus." (Mato 16:16) Jėzui patiko šitoks išpažinimas. Norėdami aiškiau suprasti ką reiškia J e z a u s atsiliepimas, mes galime panaudoti savo žodžius: "Petrai, tavo vardas reiškia mažą uolelę, akmenuką; palyginus gi tavo vardą su didžiuoju faktu, kad aš esu Mesijas ir Dievo Sūnus, aš esu didel-is kalnas arba uolynas, ir bažnyčia bus pasta-tyta ant manęs kaip ant tvirto pamato."

Dvylika Apaštalų

Dieviškajame patvarkyme visai bažnyčiai, nuo Sekminių iki amžiaus pabaigos, turėjo tarnauti dvylikos apaštalų, kuriuos Dievas buvo specialiai išrinkęs. Laikydami tokio Dievo nutarimo, Jezus išrinko tik dvyliką vyrų, kurie buvo jo padėjėjais jo tarnyboje; ir jie buvo specialiai jo išmokinti. Buvo tai Petras, Andriejus, Jokūbas, Jonas, Pilypas, Baltramiejus, Tomas, Matas, Alpiejaus sūnus Jokūbas, Tadas, Simonas ir Judas. — Mato 10:2-4.

Judas, kaip jau žinoma, pasirodė neištikimas, ir Šventasis Raštas parodo, kad Povilas buvo išrinktas užimti jo vietą. Apaštalų Darbuose 1:23-26 mes randame aprašymą, kad likusieji vienuolika darė pastangas išrinkti ką nors į Judo vietą. Jie nutarė išrinkti Motiejų. Bet tai jie darė pirm gavimo šventosios dvasios, ir mes nerandame jokių įrodymų, kad Viešpats būtų priėmęs jų tokį nutarimą. Po to Motiejaus vardas niekur nebepasirodo.

Žodis "apaštalas" reiškia siųstasis, atstovas arba Evangelijos pasiuntinys. Šitoje platesnėje prasmėje kiekvienas krikščionis yra apaštalas, nes mes visi esame Kristaus pasiuntiniai. Biblijoje tasai žodis yra pritaikomas kitiems, šalia anų dvylikos; bet tai nereiškia kad jie turėjo tokias pat aukštas pareigas bažnyčioje, kokias turėjo ypatingi Viešpaties išrinktieji.

Jono 17:12 Jezus kalbēja apie anuos Dievišķai paskirtuosius, kuriuos Dangišķsais Tēvas buvo Jam daveš. Šitie apaštalai neišķrinko kits kitā į jų vietas, todėl jie neturēja teisēs išrinkti Motiejų į Judo vietā. Kaip mūsu Viešpats buvo išrinkęs kitus, taip pat savo tinkamu metu ir savo keliu Jis išrinko Povilā ir davē jam pareigas vieno iš anų dvylikos.

Anie dvylika apaštalu buvo daugiau kaip Evangelijos skelbėjai. Jie turēja stebuklingā šventosios dvasios įkvėpimą, padedantį jiems kalbėti ir rašyti Evangelijos tiesas su didžia galybe ir tikrumu. Jų žodis buvo ir yra įstatymas kiekvienam krikščioniui. Jiems esant tokiais aukštais pareigūnais Dievo bažnyčioje, — pabaigtoje bažnyčioje, jie yra prilyginti prie dvylikos pamatinių akmenų, ant kurių parašyta vardai "dvylikos Avinėlio apaštalu." — Apr. 21:14.

Kiti Tarnai

Efeziečiams 4:11 Apaštalas Povilas sako mums, kad Viešpats paskyrė ir kitus tarnus bažnyčioje; greta apaštalu Jis įstatė pranašus, evangelistus, ganytojus ir mokytojus. Petras kalba apie Senojo Testamento rašytojus kaip apie šventuosius Dievo "pranašus." (2 Pet. 3:2) Jie rašė kaip šventoji dvasia juos vadavo, todėl krikščionys priima jų žodį taip pat kaip apaštalu, pripažindami už tiesą. (2 Pet. 1:21) Kuo-

met gi Povilas kalba apie "pranašus" kaip apie tarnus bažnyčioje, jis naudoja tą žodį daug platesnėje prasmėje, pritaikydamas tą vardą Evangelijos skelbėjams ir kalbėtojams.

Šitie "pranašai," "evangelistai," "ganytojai," ir "mokytojai," visi yra bažnyčiai reikalingi, bet nėra lygūs dvylikai apaštalų. Ir jie nėra išrinkti tokiu pat stebėtinu būdu kokių buvo išrinkti apaštalai. Povilas įsakė "įstatyti" kiekviename mieste vyresniusius. — Tit. 1:5.

Naujame Testamente žodžiai "rankų uždėjimu," sulig graikų teksto reiškia išrinkti rankos pakėlimu arba balsavimu. Aišku kad einant apaštalų įsakymu, žemesnieji bažnyčios tarnai turėjo būti įstatomi arba išrenkami per tą susirinkimą, kuriame jie tarnavo.

Taigi, kol Jezus yra visos bažnyčios Galva, nuo Sekminių ir per visą Evangelijos amžių; ir Jo apaštalai taip pat yra įkvėptais tarnais visoje toje gadynėje, visi gi kiti tarnai buvo pačių brolių išrenkami pagal reikalą ir sulig tarnavimo progomis.

Šventraštyje žodis "vyresnysis" abelnai taikomas visiems, kurie tarnauja bažnyčiai dvasiškuose reikaluose. Tą pavadinimą taip pat galime pritaikyti ganytojams, mokytojams, evangelistams ir pranašams. Graikų žodis **presbuteros**, iš kurio mūsų žodis yra išverstas, reiškia subrendusį žmogų. Bažnyčioje tuo žodžiu

vadunami tokie, kurie yra sveiki tikėjime ir dvasiškai subrendę prityrimuose.

Naujajame Testamente taip pat vartojamas žodis "vyskupas," kuris taip pat pritaikomas bažnyčios išrinktiems tarnams. Graikš žodis **episkopos** reiškia "užveizdas" arba "prižiūrėtojas." Visi vyresnieji sulig progomis ir gabumais yra tinkamais bažnyčios užveizdais, nes jų pareigos yra ganyti Dievo kaimenę ir rūpintis jų reikalais, ypatingai dvasiškais.

Įsižiūrėję į ankstybos bažnyčios pasitvarkymą mes randame kelis kartus paminėtą žodį "diakonai," kuris yra išverstas iš graikų žodžio **diakonos**, reiškiančio "tarnas" arba padėjėjas. Pasirodo kad diakonai yra išrinkti gelbėti materialiuose bažnyčios reikaluose. Tokie tarnai buvo išrinkti Jeruzalės bažnyčioje. — Žiūrėk Ap. Darb. 6:2-4.

Kokiais turi būti išrinktieji susirinkimo vyresnieji arba "vyskupai," ir diakonai, yra parašyta apaštalo Povilo laiške 1 Tim. 3:1-13. Ten pasakyta, kad jie turi sugebėti "mokyti," kitaip sakt, turi priderančiai suprasti Dieviškąjį planą kaip apie tai parašyta Biblijoje. Kiekvienas Dievui pasišventusių žmonių būrelis, didesnis ar mažesnis, turi Šventraščio įgaliojimą išrinkti sau tokius, kurie turi atsakančių gabumų ir įstatyti jos savo tarnais. Tai padarius, Viešpats pripažįsta taip išrinktuosius tarnus.

Šventraštis aiškiai mokina, kad nėvienas susirinkimas neturi prašyti kokios tai "motinos bažnyčios" įgaliojimo išrinkti sau tarnus ir dirbti Viešpaties darbą savo apylinkėje.

Nereikia nė to, kad susirinkimai būtų dideli ir tik tuomet galėtų naudotis šita laisve. Biblijoje parašyta apie daugelias apaštalų laikuose buvusias "bažnyčias" arba krikščionių susirinkimus, kurie buvo suorganizuoti ir reguliariškai laikomi tikinčiųjų namuose.

Panašiai daroma ir šandien. Ir kaip praeityje, taip ir dabar, Viešpats gausiai laimina tuos, kurie suranda kitus, su kuriais jie gali bendrai veikti kaip susirinkimas arba bažnyčia. Jie gali išsirinkti sau tarnus rankų pakėlimu. Nėra reikalo turėti narių sąrašą, dėlto kad tai nėra Šventojo Rašto metoda.

Šventajame Rašte nėra daug pasakyta kokius susirinkimus laikė įvairios ankstybosios bažnyčios grupės. Aišku kad apaštalai ir kiti vyresnieji duodavo paskaitas. Bet galima turėti naudingų susirinkimų ir tokiose vietose, kur nėra brolių, turinčių gabumus pasakyti pamokslą.

Biblijos tyrinėjimai, kuriuose visi turi progos išreikšti savo mintis, gali būti labai naudingi. "Vyresnysis," jei buvo išrinktas, turi vesti tvarką tokiame tyrinėjime. Maldų ir apsiliudijimų susirinkimai taip pat yra naudingi tiems, kurie nori augti Dievo valios pažinime ir dvasiškuose dalykuose.

Bažnyčios Pasiuntinystė

Dabartinė bažnyčios pasiuntinystė yra priren-
gimas šventųjų ateities darbui; išvystyti savyje
krikščioniško pobūdžio dorybes, ir būti Dievo
liudytojas pasaulyje apie Kristaus Karalystės
palaiminimus, kurie jau arti. Yra taip pat gar-
bingas ateities darbas, dėl kurio bažnyčia yra
dabar prirengiama.

Jezus pasakė į Petrą: "ant šitos uolos aš pa-
statysiu savo bažnyčią." (Mato 16:18) Tinkamu
laiku šita Viešpaties statomoji "bažnyčia" bus
pabaigta. Bažnyčios "statymas" ne amžinas
darbas. Patsai žodis "pašauktieji," parodo kad
bažnyčia yra pašaukta iš pasaulio. Dievas nėra
nutaręs įvesti pasaulį į bažnyčią.

Petro liudijimas yra toks: "Tu esi Kristus, gy-
vojo Dievo Sūnus." Šitie žodžiai jungia Jėzų su
Senojo Testamento Mesijiniaiis pažadėjimais, ir
parodo kad Petras pripažino Jėzų tuo, kurį Die-
vas buvo siuntęs įvykinti Jo duotuosius paža-
dėjimus. Norint aiškiai suprasti ką Dievas yra
nutaręs daryti per bažnyčią, reikia turėti ome-
nyje Senojo Testamento pažadus, kurie liečia
Kristų, dėlto kad bažnyčia yra pašaukta iš pa-
saulio bendradarbiauti su Juo šitų pažadų įvy-
kinime. Į Abraomą Dievas pasakė: "Tavyje ir
tavo sėkloje visos žemės giminės bus palaimin-
tos." (1 Moz. 12:3; 22:18) Galatiečiams 3:16
Povilas aiškina, kad ana pažadėjimo "sėkla"

yra Kristus. Gal. 3:27 ir 29 jis dar sako: "Kurie tik esate pakrikštyti Kristuje, tie apsivilkote Kristumi O jei jūs Kristaus, tai jūs esate Abraomo ainija, tėvoniai pažadų." Čia turime labai aiškų įrodymą, kad tie, kurie pilnu pasišventimu daryti Dievo valią, pasidarė sąnariais bažnyčios, kuri yra Kristaus kūnas, yra dalis pažadėjimo "sėklos," per kurią visos žemės giminės bus palaimintos.

Todėl reikia suprasti, kad bažnyčios surinkimas yra tik pradžia Dievo prisirengimo palaiminti žmoniją. Jokūbo 1:18 pasakyta, kad bažnyčia yra "pirmonės" Dievo sutvėrimų. Panašiai pasakyta Apr. 14:4 ir tie žodžiai taikomi tiems, kurie stovi su "Avinėliu" ant Ziono kalno.

Penkioliktame skyriuje 1 Korintiečiams Povilas aiškina, kad kaip bažnyčios taip ir pasaulio vilties pagrindas, yra prisikėlimas iš numirusių. Jis įrodinėja, kad jei nebūtų prisikėlimo iš numirusių, tai ir "užmigusieji Kristuje yra žuvę." (18 eil.) Bet tvirtindamas kad yra prisikėlimas, jis sako: "Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti." — 22 eilutė.

Po to Povilas įrodinėja, kad prisikėlime bus tam tikra tvarka, atsikels "kiekvienas savo eilia: pirmonė Kristus, paskui tie, kurie yra Kristaus jo atėjime." (23 eil.) Prie čia paminėtos "pirmonės" priguli bažnyčia, nes Jokūbas sako, kad mes esame "Dievo sutvėrimų pirmonė."

“Paskui” bus prikelti kiti. O kas jie? Povilas aiškina, “kurie yra Kristaus jo atėjime.” Priedantis graikų kalbos vertimas turėtų būti: “kurie pasidaro Kristaus jo čiabuvimo metu.” Čia nurodoma į tūkstantmetinį Jo karaliavimą, kuomet Kristus ir Jo bažnyčia viešpataus, kad būtų sunaikinta mirtis ir visi gautų progos pasinaudoti Jėzaus krauju patiektą gyvenimo dovaną. Tą parodo paskesnieji Povilo žodžiai:

“Paskui bus galas, kai Jis atiduos Karalystę Dievui ir Tėvui ir bus panaikinęs visokią vyriausybę, valdžią ir galybę. Nes Jis turi karaliauti, iki nepadės visų neprietelių po savo kojomis. Paskučiausioji nepriatelė bus sunaikinta mirtis.” (1 Kor. 15:24-26) Taip, toks yra galutinas Dievo tikslas, kuris bus įvykintas per Kristų ir per Jo bažnyčią. “Paskesnieji” palaiminimai pasieks visą žmoniją po to, kai bažnyčios surinkimas bus užbaigtas.

Dangiški ir Žemiški

Savo pamoksle apie prisikėlimą Povilas įrodinėja, kad kažkurie gaus dangiškus kūnus, kiti gi žmoginius arba žemiškus. Kiekvieno likimas bus sulig tuo, kokia “sėkla” arba “grūdas” buvo pasėta. (37, 38 eil.) “Grūdas” apie kurį Povilas kalba, yra tik asmenybė, žmogaus gyvenimo mintys, jo charakteris.

Tiems, kurie pilnu pasišventimu daryti Dievo valią, yra palaidoti su Kristumi pasiaukojimo

mirtyje, ir kurie likusius savo žemiško gyvenimo metus "gyvena nauju gyvenimu," bus suteikti dangiški arba dvasiški kūnai. Tam jie dabar prirengiami. Savo žemiškos pilgrimmystės metu jie "rūpinasi tuo, kas yra aukštai." Jų viltys yra dangiškos; tikėjimu jie yra draug su Kristumi pasodinti "danguje," todėl mirtyje jie "pasėja" dvasinius charakterius. Prisikėlime jie gaus dangišką atlyginimą.

Vienok, visa žmonijos didžiuma nesidomi dvasiškais dalykais. Nereiškia kad dėlto jie yra bedieviai. Jie myli žemės gerybes dėlto, kad buvo sutverti žemiškomis esybėmis, ir Dievas nepasmerks jų dėlto, kad jie nepageidauja dangiškų dalykų. Naturaliai mirtyje jie "sėja" žemiškus charakterius ir dėlto bus prikelti iš numirusių žmoginėmis esybėmis.

Kalbėdamas apie bažnyčios prisikėlimą, kuris Apreiškimo 20:6 vadinamas "pirmas prisikėlimas," Povilas sako: "Sėjamas gendąs kūnas, kelsis negandąs. Sėjamas negarbėje, kelsis garbėje. Sėjamas silpnybėje, kelsis galybėje. Sėjamas prigimtas kūnas, kelsis dvasinis." — 42-44 eil.

Prie to Povilas dar priduria: "yra naturalis kūnas, yra ir dvasinis." Kitaip sakant, jis nenori kad mes manytumėm kad tik bažnyčia tebus prikelta iš numirusių. Prisikėlimas yra pažadėtas visai žmonijai; bet jai bus suteikti žmoginiai kūnai.

Povilas kalba toliau: "Pirmasis žmogus iš žemės, žemiškas; antrasis žmogus iš dangaus, dangiškas. Koks žemiškas (kurie miršta turėdami žmogines viltis ir troškimus), tokie ir žemiškieji (prisikėlime); ir koks dangiškas (kuriems pamėgo dangiški dalykai), tokie ir dangiškieji (prisikėlime)." — 47-49 eil.

Povilas baigia savo pamokslą apie prisikėlimą, sakydamas: "Nes šitas gendąs turi apsilvilti negedimu, ir tas marus turi apsilvilti nemarumu. O kai tas marusis apsilvilkis nemarumu, tuomet įvyks žodžiai, kurie pasakyti: Mirtis praryta pergalės. Mirtie, kur yra tavo akstinas? Kape, kur yra tavo pergalė?" — 53-55 eil.

Tokiu būdu Povilas trumpais žodžiais pasakė kokią viltį turi bažnyčia ir kokią pasaulis. Bažnyčios prisikėlimo viltis yra "garbė, šlovė ir nemirtinumas." (Rom. 2:7) Iš prigimties joks žmogus neturi savyje nemirtinumo. Tai yra atlyginimas suteikiamas tiems, kurie ištikimai seka Kristų iki mirties. Apreiškimo 2:10 mes skaitome: "Būk ištikimas iki mirties ir aš duosiu tau gyvenimo vainiką."

Šių ištikimųjų pašaukimas ir prirengimas laimėti garbingą atlyginimą "pirmame prisikėlime" buvo Dievo darbas šiame amžiuje, per šventąją dvasią. Bet Povilas aiškina, kad kuomet šitas darbas bus pabaigtas ir paskutinis Kristaus "kūno" narys paimtas į garbę, ir tuo-

met bus laikas įvykinti garbingus Senojo Testamento pažadus, kalbančius apie mirties sunaikinimą: "Mirtie, kame yra tavo akstinas? Kape, kur yra tavo pergalė?"

Čia Povilas paduoda ištraukas iš Izaijo 25:8 ir Ozėjo 13:14. Abudu tekstu užtikrina mus, kad Dievas yra nutaręs sunaikinti didžiausius žmogaus priešus, mirtį ir kapą arba "šeolį," apie kuriuos rašoma Senajame Testamente; Naujajame gi ebrajų ir graikų žodis "hades" yra išverstas mūsų kalboje "pragaras," kas tikrybėje reiškia kapines. Į tą patį garbingų Dieviškų nutarimų įvykinimą, žmonijos padermės naudai, nurodė Jėzus, kuomet pasakė, kad "pragaro vartai" bažnyčios nenuugalės.

Koks čia puikus užtikrinimas! Per visą nuodėmės ir mirties viešpatavimo laiką, "pragaras," t. y. kapas arba grabas, gaudė savo aukas. Bet Apreiškimo 1:18 Jėzus sako mums, kad Jis turi pragaro "raktus." Jis nupirko šituos "raktus," arba, kitaip sakant, teisę atrakinti pragaro vartus. Tai Jis įsigijo numirdamas kaipo žmonijos Atpirkėjas. Kuomet Jo bažnyčia bus pilnai "pastatyta," ji bus suvienyta su Juo suteikime pažadėtų palaiminimų visai žmonijai.

Faktas, kad iki šiam laikui dar milijonai žmonių tebemiršta ir nueina į Biblijos pragarą, į kapus, nesulaikys jų nuo pažadėtųjų palaiminimų. Pragaro vartai "nenugalėjo" Kristaus, ir jie nenugalės nei bažnyčios; nes panaudojant

Dievo galybę jie bus atidaryti, ir visi mirties kaliniai išlaisvinti.

Toks tai yra bažnyčios ateities darbas. Ir koks tai garbingas darbas! Tai turėtų pagimdyti mumyse norą dabar būti ištikimais Viešpačiui. O gal jūs tik dabar pradėjote pažinti šiuos garbingus Dievo nutarimus, kuriuos Jis įvykins per Kristų ir bažnyčią. Jei šitas žinojimas pasiekė jus pirm tapimo krikščioniu, mes patariame gerai apsvarstyti daromuosius atgailos, tikėjimo ir pasišventimo žygius, taip kaip jie buvo čia aiškinami ir Šventraščiu patvirtinti; tai darant reikia pasitikėti Viešpaties galybe ir įvertinti Jo malonės gausumą, ir paskui pasišvęsti Jo teisingam reikalui.

Nėra didesnės ramybės ir džiaugsmo kaip tas, kuris ateina į tuos, kurie bendrauja su Viešpačiu ir gyvena Jam pašvęstu gyvenimu. Tiesa, jie turi ištyrimų, bet Povilas atmindina mus, kad "dabartinis vargas yra trumpas ir lengvas," kuomet jį palyginame su amžina garbe, kurią Viešpats yra pažadėjęs. — 2 Kor. 4:17, 18.

Iš tikrųjų yra palaiminta privilegija būti tarp "pašauktųjų" bažnačios šiame laike; nes iš tikrųjų Viešpats dabar laimina savo žmones, ypačiai tu, kad Jis apreiškia jiems savo išganymo plano gražybės. Ir kaip dėkingi mes esame kad per Kristų ir per Jo bažnyčią visas pasaulis dar turės progos džiaugtis palaiminimais, kokius Viešpats yra paskyręs dėlei jų. Tai bus

“atsteigimo” palaiminimai, apie kuriuos Petras kalbėjo sakdamas: “apie ką Dievas yra kalbėjęs visų savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio prasidėjimo.” — Ap. Darb. 3:19-21.

Žiūrėdami į garbingą ir sandermingą Dievo planą išgelbėjimui ir palaiminimui, kaip bažnyčios, taip ir pasaulio, ir matydami kaipurios to plano gražybės, kurios jau buvo mums apreikštos per Jo Žodį, mes galime suprasti kaip Apaštalas Povilas jautėsi, kuomet jis parašė šitokius žodžius:

“O Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybė, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai. Nes kas (pilnai) pažino Viešpaties mintį? arba kas buvo jo patarėjas? Arba kas davė jam pirmas, kad tam būtų atsilyginta. Nes iš jo, per jį ir jame yra visa; jam garbė per amžius! Amen.” — Romiečiams 11:33-36.

Dabar bus aišku kiekvienam kokia yra ta tikroji Bažnyčia, kuri budavojama Paties Dievo iš gyvų akmenų, Danguje, kaip Petras Apaštalas kad sako.

Ogi ir jūs taip jau, kaip gyvi akmenys budavokitės į dvasiškus namus ir į dvasišką kuni-gystę, aukauti dvasiškas aukas, kurios Dievui patinka, per Jėzų Kristų. 1-Petro 2:5.